

egentlig vide, hvordan man skal komme ud af det for Fremtiden. Jeg skal naturligvis erkende for ikke at blive taget i Fortielse, at jeg ser godt, at der tilføres Kommunen nogen Indtægt ved de forskellige Forslag i Form af Bygningsafgift og Overførelse af 0,4 pro mille af Formueskatten, men, som de Herrer let ville kunne forstaa, det forslaar ikke meget.

En eneste Bemærkning vilde jeg ligeledes gerne have Lov til at fremføre om Tiendeloven, saa er jeg færdig. Tiendeloven er af den Beskaffenhed, at den ikke vil kunne faa min Stemme i den foreliggende Form og det ligeledes af en eneste Grund. Jeg erkender, at en Del af de Ulemper, der hæfte ved det Forslag, der i Fjor indbragtes af det ærede Medlem for Københavns Amts 6te Valgkreds (Alberti), ere afhjulpne ved det Forslag, der nu foreligger. Men den for mig allervægtigste af disse er beholdt, nemlig den ganske urimelige Betaling, der bydes Tiendeejeren for Tiendeafløsningen. Det er fuldstændig urimeligt i vor Tid og ud fra det Synspunkt, at Tiendeyderne have Krav paa at laane det fornødne Kapitalbeløb til Tiendens Betaling, dens Afløsning, af Statskassen til $3\frac{1}{4}$ pCt., at byde Tiendeejerne en Erstatning af 24 Gange Tiendens aarlige Beløb, hvilket som bekendt for alle private Tiendeejere betyder det samme som 25 Gange, da Tiendeskattens Bortfalden jo er det samme som et Aars Værdi af Tienden. Det samme gælder den Del af Tienden, der benyttes til Lønninger af de paagældende Embedsmænd, nemlig Præsterne. Det er ligeledes meget for højt; jeg vilde ikke have noget imod, at man af Retfærdighedshensyn, af rationelle Hensyn til lagde Præsterne et Beløb af 1 Aars Værdi af Indtægten mere, men jeg vil ikke paa nogen Maade gaa højere end at normere en Betaling til den private Tiendeejer af 20 Gange Tiendens Værdi og Præsterne 21 Gange. Det er fuldkommen tilstrækkeligt. Det er ganske klart. Ved blot at stille op paa en Lap Papir et Par Tal, vil man se, at Præsteembederne ikke have det allerfjerneste at klage over, hvis de faa 21 Gange Tiendens Værdi. De skulle nemlig ifølge Loven have udbetalt et aarligt Vederlag for Afsavnet af Tienden, svarende til 4 pCt. af den Værdi, der er indbetalt i Stiftsmidlerne som Afløsningssum for Præstetienden. Den Præstetiende, man afløser den Dag i Dag, betales med 21 Gange dens Værdi. Dette Beløb laanes af Statskassen og indbetales kontant i Stiftsmidlerne. Stiftsmidlerne ligge selv-

følgelig — det maa jeg da forudsætte — ikke med Pengene kontant paa Kistebunden, men købe rentebærende Papirer for dem, og jeg forudsætter da, at de købe dem, jeg anser for de bedste for Tiden, nemlig Østifternes Kreditforenings 4 pCt.s Obligationer, der nu staa i $87\frac{1}{2}$. Det vilde være gjort i et Minut at regne efter, at naar man for et Beløb, der er 21 Gange Tiendens Værdi, køber Kreditforeningsobligationer, der forrentes med 4 pCt., for $87\frac{1}{2}$ pCt. af deres Paalydende, giver det nøjagtig 4 pCt. af den samlede Sum, som Tienden vurderes til, det giver nøjagtig 4 pCt. af det, som man vilde opnaa ved at give for Tienden en saa urimelig stor Betaling som 24 eller 25 Gange dens Værdi. Ganske det samme er Tilfældet med de private, de skulle kun have en Aargang mindre, de skulle kun have 20, de faa altsaa i Virkeligheden 21. De gøre nemlig den samme Manøvre, de tage Pengene kontant af Statskassen, gaa hen og købe 4 pCt.s rentebærende Papirer derfor, og saa have de 4 pCt. Rente af Tiendens Værdi aarligt plus den Fordel, de have derved, at de paagældende Obligationer efterhaanden udtrækkes ikke til $87\frac{1}{2}$, som de have givet for dem, men til pari. Jeg vil derfor ikke kunne stemme for Tiendeafsløsningsloven, hvor gerne jeg end vilde have Tienden afløst, med mindre man vil komme til en fornuftig Ordning med Hensyn til det Beløb, der skal betales af Tiendeyderne.

Jeg skal ikke have noget imod, uagtet det er urimeligt for Øjeblikket at paalægge Statskassen den meget betydelige Byrde, at udlaane Penge til $3\frac{1}{4}$ pCt.s aarlig Rente, men ganske vist kun under den utrykkelige Betingelse, at saa Betalingen til Tiendeejerne bliver nedsat paa en anstændig Maade, saa at der ikke betales mere, end Tienden virkelig er værd efter den Kurs, vi have for Tiden. Dertil vil man maaske svare: Vi kunne ikke afløse hele Tienden nu, da vi maaske faa forandrede Pengekonjunkturer inden Tiendeafløsningen. Ja, selvfølgelig, det vil svinge frem og tilbage vistnok mange Gange, men lige saa vist som man vil slaa fast nu, at den aarlige Rente til Stasskassen kun skal være $3\frac{1}{4}$ pCt., uanset om den i det aabne Marked er nok saa høj, lige saa vist maa man paa den anden Side have en tilsvarende Risiko og sige paa Tiendeejernes Vegne: I skulle ikke have mere for jeres Tiende. Det er nemlig dog i værste Fald deres egen Sag; om de ville have den afløst. De skulle ganske vist finde sig i at afløse,